

H. vydával, přibližně za vlastní nabývací náklady, nezamyšleje tím využívat mimořádných poměrů poválečných, vyloučil zřejmě předpoklad přečinu předražování dle § 7 lich. zák., že požadování ceny zřejmě přemrštěné za předmět potřeby musilo se státi využitkujíc těchto mimořádných poměrů. Jelikož však zmateční stížnost s hlediska § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. vytýká rozsudku toliko, že nezjistil přesně výše výrobních nákladů a zisku obžalovaného a nezkoumal otázku přiměřenosti ceny požadované vzhledem ku jejímu poměru k ceně úředně stanovené, shora uvedeným důvodem sprostění ani po stránce formální ani po stránce právní se nezabývajíce, jest zřejmo, že by sprostění obžalovaného ve směru § 7 lich. zák. vývody stížnosti ani tehdy nemohlo býti otřeseno, kdyby stížnost ve směrech jí uplatňovaných byla úplně oprávněna. Bylo ji tedy zavrhnouti, pokud čelí proti této části rozsudku. Za to nelze jí upřít do jisté míry oprávnění, pokud brojí z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., proti výroku sprostujícímu obžalovaného z obžaloby dle § 11, čís. 4 lich. zák. Soud lichevní vyloučil skutkovou podstatu zmíněného přečinu ve směru pouštění se do pletich, ježto ze zjištěného prodeje nepatrného množství mouky ze soustrasti případně následkem podvodného vylákání nelze odvozovati způsobilosti jednání, by cena mouky byla jím stupňována, to tím méně, ano obžalovanému, jehož pohnutkou byla dobrosrdečnost, nedostávalo se úmyslu, nesoucího se ku předražovatelským pletichám. Přisvědčiti sluší výtce zmateční stížnosti, že soustrast nebo dobrosrdečnost jako pohnutka jednání nevyklučuje jeho povahu pletich, jakmile pachatelé bylo povědomo, že obchoduje podloudu proti zákazu s předmětem potřeby, a že přečin dle § 11 čís. 4 lich. zák. nevyžaduje zvláštního úmyslu, čelícího ku pletichám předražovacím. Stačí úplně po stránce objektivní, že obchod podloudný, zakázaný, byl způsobilým, aby cena předmětu potřeby byla jím stupňována, po stránce subjektivní pak, že si obžalovaný nezákonnosti svého počínání a způsobilosti jeho, aby ceny předmětu potřeby byly jím stupňovány, byl vědom. Ve směru posléz uvedeném rozsudek sprostující ovšem potřebných skutkových zjištění neobsahuje. Jelikož tedy výrok sprostující ve směru přečinu dle § 11 čís. 4 lich. zák. vzhledem k svému odůvodnění v rozsudku jest právně pochybeným, soud zrušovací však správná zjištění po stránce subjektivní dle § 288 čís. 3 tr. ř., předsevzítí nemohl, bylo zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek v této části jako zmatečný zrušiti a věc v objemu zrušení vrátiti do první stolice, aniž třeba zabývati se s přezkoumáním rozsudku ve směru případného obchodu řetězového, jehož se stěžovatel rovněž domáhá, ve kterémžto směru však rozsudek tu zvláštního výroku první stolice vůbec neobsahuje.

Čís. 726.

Ke skutkové podstatě přečinu shluknutí ve smyslu § 281 tr. zák. stačí, byl-li překročen zákaz stanovený pouhou policejní vyhláškou.

(Rozh. ze dne 6. února 1922, Kr II 156/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně

ze dne 9. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí dle § 281 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezdůvodna jest stížnost i po stránce hmotněprávní, (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), pokud neshledává neuposlechnutí policejního rozkazu stran vycházky z domu pro soudní trestnost dle § 281 tr. zák. postačitelným, ježto § 281 tr. zák. nepraví prý vůbec, jaký rozkaz má na mysli, a nelze beze všeho prý supponovati, že by to byla pouhá vyhláška policejní. Stížnost přehlíží zařazení předpisu § 281 tr. zák. do hlavy »O přečinech a přestupcích proti veřejnému pokoji a řádu«, z něhož sama již nepochybně vyplývá, že »rozkaz, jenž vyšel v čas veřejného nepokoje«, nemůže býti jiný než rozkaz úřadu policejního. Jestli tento v první řadě povolán, aby bděl nad veřejným pokojem a řádem a vychází též ze všech ostatních předpisů trestního zákona o shluknutí zřejmě na jevo, že mají za účel, aby dodaly nařízením policie a jich orgánů při udržování veřejného pokoje a řádu potřebného důrazu. Pouze policejní trestnost jest ministerským nařízením ze dne 30. září 1857, čís. 198 ř. zák., omezena na menší přestoupení zákona, jež ani všeobecným trestním zákoníkem ani zvláštním nařízením nejsou trestem ohroženy. Další výtká stížnosti, že nesprávně použito bylo trestního předpisu § 281 tr. zák., ježto příčina opuštění domu, obžalovaným udaná, byla zajisté důležitá, stává se bezpředmětnou již tím, že soud nalézací dotyčnému udání stěžovatelovu víru odepřel.

Čís. 727.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
K pojmu »až dosud obvyklé ceny« ve smyslu § 9 lich. zák.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, Kr II 84/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Uherském Hradišti ze dne 9. listopadu 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 9 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Kdežto veřejný obžalobce obžaloval obžalovaného pro přečin předražování dle § 11 čís. 4 svrchu uvedeného zákona (pletichy), shledal nalézací soud dle rozsudkového výroku skutkovou podstatu přečinu dle § 9 čís. 3 v tom, že obžalovaný na jaře a v létě 1920 přeplácel, byv již pro předražování právoplatně odsouzen, při nákupu předmětu potřeby t. j. krávy, již hodlal zciziti, cenu dobytka až dosud obvyklou. V rozhodovacích důvodech rozsudku se dovozuje, že za obvyklou cenu jatečného dobytka dlužno považovati takovou cenu, kterou může řezník za hovězí dobytek platiti, aby mohl beze ztráty, po případě s přípustným pro něho ziskem prodávati